

Arkivsak 200603807
Arkivnr. E: S84 &13
Saksbehandler Rune Kippersund
Saksgang
Hovedutvalg for plan, areal og miljø

Møtedato 19.03.2007
Sak nr.

Høring av NOU 2006:18 Et klimavennlig Norge

ADMINISTRASJONENS INNSTILLING

1. Vestfold fylkeskommune ser på NOU 2006:18 Et klimavennlig Norge som et godt kunnskapsgrunnlag for å utvikle statlig, regional og kommunal politikk slik at Norge bidrar til å løse klimautfordringene.
2. Lavutslippsutvalgets teknologiske tilnærming er et positivt og optimistisk utgangspunkt for å starte de nødvendige handlinger i forhold til sektorer med store klimautslipp. Denne tilnærmingen må suppleres med en mobilisering av samfunnet på bred basis.
3. Storting og Regjering oppfordres til å starte prosesser og gjennomføre tiltak slik at det blir mulig å redusere utslippene av klimagasser med 50 – 80 prosent innen 2050 fra dagens nivå.
4. Vestfold fylkeskommune vil bidra i samarbeidet for å nå dette målet i tråd med Lavutslippsutvalgets helhetsløsning. Det gjelder både for egen virksomhet, i rollen som tjenesteproducent og myndighetsutøver, og i rollen som den ledende regionale utviklingsaktøren som fremmer utvikling i partnerskap også med private aktører. Det vises i den sammenheng til Regional utviklingsstrategi – Fylkesplan 2006 -2009 – som har som overordnet mål at Vestfold skal være en del av en bærekraftig vinnerregion.
5. Når det gjelder tiltak i utredningen som oppfattes å ha særlig relevans for Vestfold fylkeskommune, framheves følgende
 - a. Vestfold Energiforum er et eksempel på et bredt sammensatt partnerskap som i dag arbeider med informasjonstiltak for å fremme bærekraftig bruk av energi. Slike partnerskap bør brukes i et omfattende og langsiktig nasjonalt informasjonsarbeid som utvalget beskriver (klimavettkampanje). Fylkeskommunen vil videreføre og trappe opp sin støtte til dette partnerskapet.
 - b. En nasjonal satsing på teknologiutvikling bør trekke veksler på og bidra til å utvikle relevante teknologimiljøer i hele landet. Høgskolen i Vestfold har fagmiljøer som kan bidra, og Vestfold fylkeskommune vil se på dette i sitt samarbeid med høgskolen.
 - c. Vestfold fylkeskommune vil gjennom sitt ansvar innen kollektivtrafikk sikre innføring av mer klimavennlige kjøretøy og drivstoff i kollektivtrafikken. Samtidig må det arbeides for at kollektivtrafikken vinner markedsandeler i det samlede persontransportarbeidet. Staten må gjennom sin finansiering av kollektivtrafikken bidra både til innfasing av klimavennlig kjøretøyteknologi og til å påvirke reisemiddelvalg i klimagunstig retning, herunder gang- og sykkelveger.
 - d. Nasjonale myndigheter må satse på utvikling av jernbanen som et miljøvennlig transportalternativ. Det må investeres i Vestfoldbanen de kommende årene, og det vises i den sammenheng til det sterke jernbanepolitiske engasjement som er i Vestfold.
 - e. Vestfold fylkeskommune vil bruke regionale planverktøy for å fremme en samordnet areal og transportplanlegging som kan redusere transportbehovet. Planleggingsverktøy, særlig på regionalt nivå, må utvikles slik at bedre samfunnsplanlegging i større grad kan bidra til et klimavennlig Norge.

- f. Vestfold fylkeskommune vil legge vekt på energiøkonomisering og et klimavennlig valg av oppvarmingsløsninger i sin eiendomsmasse. Dette gjelder nye, store skoleutbygginger, men også i den eksisterende bygningsmassen.
- g. Vestfold fylkeskommune vil gjennom Vestfold Energiforum være en pådriver for å fremme overgang til CO2-nøytral oppvarming i tråd med Lavslippsutvalgets tiltak på dette området.
- h. Når det gjelder egen virksomhet, skal Vestfold fylkeskommune ta opp klimarelaterte problemstillinger i utarbeidelsen av budsjett og styringsmål.
- i. Vestfold fylkeskommune vil være en pådriver for stasjoner for fylling av bioetanol/biodiesel til Vestfold.

Tønsberg, 2. mars 2007

Halvard Kausland
fylkesrådmann

Anne Cathrine Sverdrup
direktør

Vedlegg: NOU 2006:18 Et klimavennlig Norge

Innledning

Miljøverndepartementet har sendt NOU 2006:18 Et klimavennlig Norge på høring med frist til uttalelse 27. februar 2007. Det er avklart med departementet at Vestfold fylkeskommune ved hovedutvalg for plan, areal og miljø kan avgi sin uttalelse gjennom møtebehandling 19. mars. Saksutredningen sendes til Miljøverndepartementet på forhånd, mens saksprotokoll med vedtak ettersendes.

Saksutredning

NOU 2006:18 er utarbeidet av det såkalte Lavutslippsutvalget, ledet av Jørgen Randers. Utvalget ble oppnevnt 11. mars 2005 og har hatt til oppgave å utrede hva som må gjøres for at Norges utslipp av klimagasser skal reduseres med 50 – 80 prosent innen 2050. Utvalgets hovedkonklusjon er at å redusere norske utslipp med i størrelsesorden to tredjedeler innen 2050 er nødvendig, gjørbart og ikke umulig dyrt. I høringsbrevet fra Miljøverndepartementet heter det at høringskommentarene vil ha relevans for arbeidet med en stortingsmelding om sektorvise klimahandlingsplaner som planlegges lagt frem i 2007, og for en utarbeidelse av et langsiktig (generasjons-)mål for klimautslipp samt for utformingen av den generelle klimapolitikken framover. I arbeidet med en høringsuttalelse fra Vestfold fylkeskommune har tilnærmingen vært både det sektorvise perspektivet, og da med oppmerksomhet på samfunnsområder der fylkeskommunen har en viktig rolle, og det generelle samfunnspektivet.

Utvalget har vurdert hva som kan være store kilder til norske utslipp fram mot 2050, og har vist hvilke tiltak som bør iverksettes for å redusere disse utslippene. Det er ikke sett på mulige virkninger av en radikal omlegging av norsk livsstil i en mer klimavennlig retning. Utvalgets anbefalinger er et lite antall tiltak som i stor grad er basert på teknologiske løsninger. Det er tiltak som har stort potensial for reduksjoner, men de kan likevel være vanskelige å gjennomføre.

Utvalget har lagt vekt på at tiltakene for å oppnå utslippsmålet innen 2050 bør være få og store, basert på relativt kjent teknologi og være politisk realiserbare. En rekke tiltak som krever store holdningsendringer er derfor utelatt. Tiltakene skal gi Norge muligheter til å yte bidrag til en ønsket internasjonal teknologiutvikling på klimasiden og samtidig gi grunnlag for ny næringsutvikling i Norge. Utvalget har lagt vekt på at tiltakene ikke skal være urimelig dyre sett i forhold til de utslippsreduksjoner de kan gi.

På grunnlag av disse utvalgskriteriene, foreslår utvalget en helhetsløsning som består av 15 tiltak, som gjengitt i tabellen nedenfor. Tiltak 1 og 2 er mer grunnleggende, mens de øvrige retter seg mot spesifiserte og store utslippskilder.

Utvalgets helhetsløsning.		
Kilde til utslipp		Tiltak
Grunnleggende tiltak	1:	Iverksetting av en langsiktig nasjonal innsats for klimainformasjon - en vedvarende Klimavettkampanje. God og saklig faktainformasjon om klimaproblemet og hva som kan gjøres.
	2:	Satsing på utvikling av klimavennlige teknologier gjennom langsiktig og stabil støtte til Lavutslippsutvalgets teknologipakke. Denne teknologipakken har hovedvekt på teknologier for CO ₂ -fangst og -lagring, vindkraft (spesielt til havs), pellets- og rentbrennende ovner, biodrivstoff, solceller, hydrogenteknologier, varmepumper og lavutslippsfartøy.
Transport	3:	Innfasing av lav- og nullutslippskjøretøy som hybridbiler, lette dieslbiler, elbiler og brenselcellebiler.
	4:	Innfasing av CO ₂ -nøytralt drivstoff som bioetanol, biodiesel, biogass og hydrogen.
	5:	Reduksjon av transportbehovet gjennom bedre logistikk og

		byplanlegging.
	6:	Utvikling og innfasing av lavutslippsfartøy.
Oppvarming	7:	Energieffektivisering i bygg gjennom strengere bygningsstandarder, miljømerking og støtteordninger.
	8:	Overgang til CO ₂ -nøytral oppvarming ved økt bruk av biomasse, bedre utnyttelse av solvarme, varmepumper, o.l.
Jordbruk og avfallsdeponier	9:	Innsamling av metangass fra gjødselkjellere og avfallsdeponier og utnyttelse av dette til energiformål.
Prosessindustri	10:	Iverksetting av CO ₂ -fangst og -lagring fra industri med store punktutslipp.
	11:	Gjennomføring av prosessforbedringer i kraftkrevende industri.
Petroleumsvirksomhet	12:	Elektrifisering av sokkelen og en økt andel av anleggene plassert på land.
Elektrisitetsproduksjon	13:	Utbygging av mer «ny fornybar» kraft gjennom utbygging av vind- og småkraft.
	14:	Iverksetting av CO ₂ -fangst og -lagring fra gass- og kullkraftverk.
	15:	Opprusting og effektivisering av elnettet for å redusere tap i nettet og gi mindre kraftverk lettere tilgang.

I tillegg til disse hovedsakelige teknologisk baserte tiltakene, vil utvalget understreke viktigheten av å:

- Arbeide for en global klimaprotokoll for ytterligere utslippsreduksjoner som inkluderer alle land og kilder, og støtte opp om det internasjonale arbeidet med å utvikle kvotehandelssystemene.
- Arbeide spesielt for å inkludere utslippene fra internasjonal luftfart og utenriks sjøfart i internasjonale avtaler om utslippsreduksjoner.
- Bidra til teknologiutvikling innen klimaniser der Norge har særlige fortrinn. Framskaffelse av slike teknologier vil bidra til utslippsreduksjoner i utlandet.

Lavutslippsutvalget presenterer en teknologipakke som inneholder teknologier der Norge har en spesiell interesse og kompetanse til å bidra til det globale arbeidet med å bekjempe skadelige klimaendringer. Dette gjelder teknologier knyttet til CO₂ fangst og -lagring, vindkraft (spesielt møller til havs), pellets- og rentbrennende ovner, biodrivstoff, solceller, hydrogenteknologier, varmepumper og lavutslippsfartøy.

I tillegg til helhetsløsningen som rommer 15 store tiltak, inneholder utredningen også en liste over det utvalget ser som de første nødvendige skritt. Å starte tidlig vurderes som viktig for å minimalisere kostnadene med utslippsreduksjonene, bl.a. for å kunne innføre nye teknologiske løsninger når utstyr likevel skal fornyes. Utvalget foreslår derfor at følgende tiltak blir gjennomført allerede i inneværende stortingsperiode:

1. Informasjonstiltak knyttet til klimaproblemet («Klimavettkampanjen»)
2. Støtte til «Lavutslippsutvalgets teknologipakke» og teknologiseringen anbefalt av Forskningsrådets klimaforskningsutvalg (jf. tiltak 2)
3. Videreutvikling av teknologiske nyvinninger gjennom etablering av pilot- og demonstrasjonsprosjekter.
4. Realisering av CO₂-fangst og -lagring i alle gass- og kullkraftverk.
5. Innfasing av lav- og nullutslippskjøretøy - gjennom mer miljøtilpassede bilavgifter (registreringsavgift, årsavgift, etc., for eksempel i tråd med NAFs forslag), statlig innkjøp og statlig pålegg om omsetning av biodrivstoff (minst 5 prosent av omsetningen innen 2009).
6. Økt satsing på CO₂-nøytral fyring – gjennom støtte til varmesystemer basert på biobrensel og varmepumper og innføring av returpant på gamle olje- og gasskjeler.
7. Økt satsing på energieffektivisering – gjennom skjerpete bygningsstandarder for energiforbruket pr. m² i bygg.

8. Etablering av tydelige, stabile og langsiktige støtteordninger til utvikling av fornybare energikilder til erstatning for ordningen med «grønne sertifikater» som det ikke ble noe av. Her må også energileveranser til varmemarkedet inkluderes.
9. Stimulering av klimavennlige offentlige innkjøp gjennom omfattende motivasjons- og opplæringstiltak blant relevante ansatte og sterkere håndheving av reglene for offentlige innkjøp.
10. Utarbeiding (i departementene) av sektorvise tiltaksplaner og forslag til virkemidler for å nå målet om et klimavennlig Norge.
11. Arbeide aktivt for at det europeiske kvotehandelssystemet og systemet under Kyoto-protokollen videreutvikles, og at flere land og sektorer tar på seg bindende utslippsforpliktelser.

En del av kostnadene ved disse tiltakene må bæres av fellesskapet (gå over statsbudsjettet), mens andre kan bæres av forurenseren og inngå som en del av en naturlig fornying.

Som del av utredningen går utvalget inn på bakgrunnen for hvorfor Norge bør redusere sine klimagassutslipp. Her redegjøres for den menneskeskapte drivhuseffekten relatert til jordens kontinuerlige klimaendringer gjennom de 4,6 milliarder år kloden har eksistert. Noen viktige poenger er da at selv om menneskeskapte utslipp av CO₂ bare utgjør en liten del av de naturlige, kan de likevel forårsake klimaproblemer. Også naturlige klimaendringer kan være problematiske, men det betyr ikke at menneskeskapte klimaendringer er uproblematiske. Klimaendringer kan gi både fordeler og ulemper for Norge, men mest trolig vil vi ikke få en jevn økning i temperatur eller nedbør, men heller sterkere stormer og kraftigere nedbør. Norge vil kunne være godt rustet til å møte moderate klimaendringer, men størsteparten av verden vil kunne oppleve langt mer negative konsekvenser. Det har økonomiske, politiske og moralske følger.

Det vises i utredningen til FN's klimapanel (IPCC = Intergovernmental Panel on Climate Change), som har som mandat å sammenfatte den vitenskapelige kunnskapen som er nedfelt i litteraturen om alle sider ved klimaproblemet. Den første rapporten fra FN's klimapanel kom i 1990 og ga viktig informasjon til toppmøtet i Rio de Janeiro om miljø og utvikling i 1992. Under dette møtet ble nesten samtlige av verdens land enige om den såkalte klimakonvensjonen (United Nations Framework Convention on Climate Change – UNFCCC) som har som mål å bekjempe ”skadelige klimaendringer.” Dette ble senere konkretisert i Kyoto-protokollen. I denne fikk de industrialiserte landene fastsatt et øvre tak på sine utslipp av klimagasser i perioden 2008 - 2012. Samlet skulle dette redusere utslippene fra industrialiserte land med 5% fra 1990 nivå. Norge påtok seg under Kyoto-protokollen å ikke øke sitt årlige utslipp med mer enn 1% fra 1990-nivå. Norske utslipp lå i 2004 10% over dette.

Etter at Lavslippsutvalget la fram sin utredning i oktober 2006 kom FN's klimapanel i februar i år med sin fjerde rapport. Rapporten viser at det er meget sannsynlig at mesteparten av klimaendringene de siste 50 år er menneskeskapte. Klimaendringene blir større og mer alvorlige enn det tidligere er antatt.

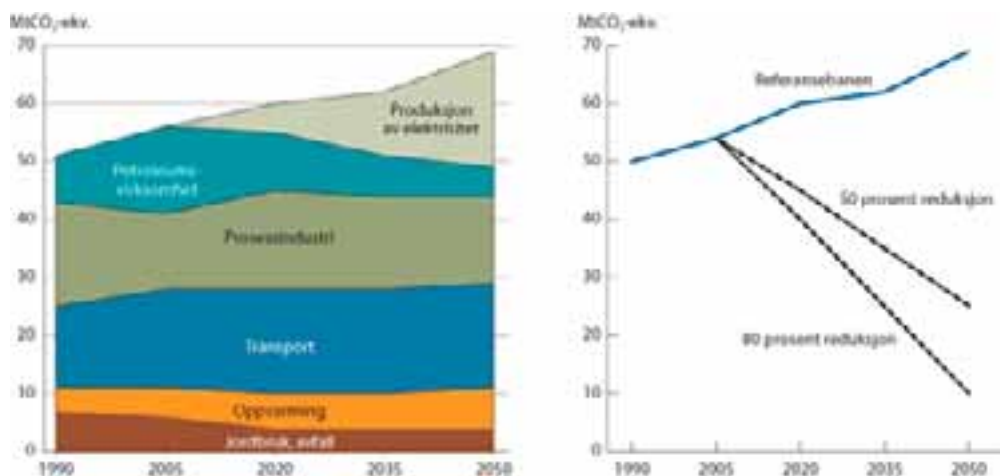
Utvalgets oppgave er å angi hvordan norske utslipp kan reduseres med mellom 50 og 80 prosent innen 2050 fra ”dagens nivå.” Dagens nivå er presisert til å være det utslippstaket som Kyotoprotokollen satte for norske utslipp i perioden 2008 – 2012. Det er på 50,3 millioner tonn CO₂-ekvivalenter (MtCO₂-ekv.) pr. år. I 2004 er utslippene på 55,1 MtCO₂-ekv., eller om lag 12 tonn Co₂-ekv. pr innbygger og år. Norge er dermed blant de land som har høyest utslipp pr. innbygger. Oseania, Nord-Amerika og Russland ligger høyere. Norge ligger høyere enn gjennomsnittet for Europa. De norske utslippene fordeler seg slik (2004-tall, MtCO₂-ekv): Energisektoren: 16,6, Industri i alt: 14,4, Andre Næringer i alt: 18,3, Private husholdninger: 5,8.

Hva er begrunnelsen for å fastsette et nivå på utslippsreduksjonen på mellom 50 og 80 prosent? Bakgrunnen er målsettingen om å bekjempe skadelige klimaendringer. Riktig utslippsnivå lar seg vanskelig fastslå presist. Utgangspunktet for beregningen har vært en målsetting om at den gjennomsnittlige globale middeltemperaturen ikke bør stige med mer enn 2 grader celsius utover før-industrielt nivå. Økningen til nå er på om lag 0,6 grader celsius. Denne målsettingen for temperaturendringer er ingen garanti mot skadelige klimaendringer, men må mer betraktes som et realistisk kompromiss mellom klimaskader og kostnader ved utslippsreduksjoner. På bakgrunn av dette er det beregnet et forløp for utviklingen av klimagasskonsentrasjon i atmosfæren som igjen er

relatert til nivået på de samlede globale klimagassutslippene. Dersom det samlede globale utslippet av klimagasser skal fordeles likt pr capita i 2050, tilsier det at Norge, sammen med andre industrialiserte land, må redusere sine utslipp med om lag to tredjedeler.

I utredningen presenteres beregninger for nivået på framtidige utslipp dersom Norge ikke foretar seg noe spesielt for å redusere klimautslippene. Dette kalles Referansebanen. Basert på den økonomiske vekstbanen og forbruket av energivarer som ligger i den samfunnsøkonomiske modellen som benyttes, beregnes klimagassutslippene å øke fra ca 55 MtCO₂-ekv. i 2000 til nesten 70MtCO₂-ekv. i 2050, altså noe over 25%. Dette er en svakere årlig vekst enn vi har hatt historisk.

Illustrasjon fra NOU 2006:18 Et klimavennlig Norge, s. 52. *Historiske og framskrevne årlige utslipp av klimagasser i Referansebanen 1990-2050, samt mål for lavutslippssamfunnet i 2050.*

Kilde: Statistisk sentralbyrå og Lavutslippsutvalget.

I Referansebanen i 2050 forutsettes fire omtrent jevnstore utslippskilder. De består av gasskraft, prosessindustri, transport og en samlekategori av petroleumsvirksomhet, oppvarming, jordbruk og avfall. Det ligger inne at gasskraftverk mer eller mindre overtar den rollen petroleumssektoren har når det gjelder klimagassutslipp. Utslippene fra prosessindustrien forventes svakt redusert, mens betydningen av transport øker. Gapet mellom utslippsnivået i referansebanen og nivået ved 50 til 80 prosent reduksjon, utgjør virkningen av de tiltakene som Lavutslippsutvalget anbefaler blir iverksatt. Det er klart at skal målet om å redusere utslippet med to tredjedeler nås innen 2050 så må det gjennomføres betydelige utslippskutt fra alle utslippskildene.

Administrasjonens bemerkninger

NOU 2006:18 Et klimavennlig Norge fra det såkalte Lavutslippsutvalget er et godt kunnskapsgrunnlag for det videre nasjonale arbeidet med å redusere klimagassutslippene. Den fjerde rapporten fra FNs klimapanel har slått fast at vi har en menneskeskapt påvirkning av klimaet, og at klimaendringen vil kunne få dramatiske følger for menneskeheten. Dermed foreligger et grunnlag for bredt politisk samarbeid om å iverksette tiltak for å redusere klimagassutslippene. Lavutslippsutvalget gir en innføring i det vitenskapelig baserte grunnlaget for å beskrive klimaendringene, det menneskeskapte bidraget til disse, og konsekvenser av klimaendringene. Av dette avledes hvor mye Norge må redusere sine utslipp for å stabilisere konsentrasjonen av CO₂-gasser i atmosfæren når det samlede globale utslippet skal fordeles likt pr. innbygger. Dette siste er en viktig forutsetning for å sikre en rettferdig økonomisk utvikling i verden.

Utredningen gir framtidsutsikter som på mange måter er optimistiske, fordi den ikke bare viser at det er nødvendig, men også gjørlig og ikke umulig dyrt å reduserte Norges klimautslipp med 50 – 80% fra dagens nivå. Utvalgets tilnærming er teknologiorientert, og går i liten grad inn på forhold som berører folks livsstil og forbruk, eller forhold som krever store samfunnsendringer. Ikke desto mindre vil de teknologiske endringene i seg selv være krevende og føre til samfunnsendringer. Dessuten vil denne teknologiske tilnærmingen sannsynligvis være del av en bredere debatt om større samfunnsendringer, og som sådan være et praktisk utgangspunkt for å komme fram til handlinger.

Mye av utretningen kan sies å være rettet mot nasjonal politikk og rammevilkår som utformes på nasjonalt hold. Men gjennomføringen av større tiltak vil kreve samarbeid på tvers av sektorer og forvaltningsnivåer, og på tvers av privat og offentlig sektor. I det følgende er det kommentert hvilke tiltak – også av strakstiltakene – som oppfattes å ha særlig relevans for fylkeskommunen, og hvilken politikk fylkeskommunen i dag har på disse områdene. 7 av de 15 tiltakene er vurdert som særlig relevante.

Først kan det framheves at Vestfold fylkeskommune gjennom Regional utviklingsstrategi – Fylkesplan 2006 – 2009 – har et overordnet styringsverktøy som gir grunnlag for at Vestfold fylkeskommune kan være en aktiv bidragsyter for å redusere klimagassutslippene. Målet om at Vestfold skal være en del av en bærekraftig vinnerregion tar opp i seg dette, fordi det i bærekraftbegrepet ligger en forutsetning om en ansvarlig klimapolitikk. I tillegg til denne overordnede tilnærmingen, beskrives innsatser som bl.a. gjelder energispørsmål, forsterket regional planlegging blant annet gjennom samordnet areal- og transportplanlegging, styrket kollektivtilbud, bedre tilrettelegging for gående og syklende, redusert bilbruk, miljøvennlig godstransport og miljøvennlige drivstoff.

Tiltak 1 og 2: Langsiktig og grunnleggende informasjon og teknologiutvikling

Lavutslippsutvalget foreslår to tiltak som har en generell og grunnleggende innretning. Det ene gjelder klimainformasjon (klimavettkampanje), tiltak 1. Strakstiltak 1 er knyttet til dette. Administrasjonen anser dette som svært viktig, og ser flere muligheter for at fylkeskommunen kan medvirke. Vestfold Energiforum har i flere år vært en viktig aktør regionalt for å spre kunnskap om bærekraftig energi, og det legges opp til en videreføring og opptrapping av Vestfold fylkeskommunes deltakelse i dette arbeidet. For offentlig sektor generelt gjelder det at det å gå foran med et godt eksempel er kanskje den mest pedagogiske måten å informere om en sak på. Det betyr at Vestfold fylkeskommune bør være i fremste rekke når det gjelder en klimavennlig innretning av egen virksomhet. Et eksempel er at det kan være svært virkningsfullt som informasjon for elever og lærere i videregående skole å vite at skolene varmes opp på en klimavennlig måte, at det legges til rette for gående og syklende og kollektivtrafikanter framfor biltransport til skolene.

Det andre generelle og grunnleggende tiltaket gjelder utvikling av nye teknologier. Strakstiltak 2 og 3 er knyttet til dette. I Vestfold har Høgskolen et miljø som arbeider med energi og energiteknologi, og som inngår i samarbeidet i Vestfold Energiforum. Vestfold fylkeskommune samarbeider med Høgskolen på flere områder, og en bør se på om det er grunnlag for at også energi og energiteknologi bør løftes høyere i dette samarbeidet.

Tiltak 3 og 4: Kjøretøy og drivstoff

Tiltak 3 og 4 gjelder reduksjon av utslipp fra transport både gjennom endringer av kjøretøyteknologi og drivstoff. Strakstiltak 5 er knyttet til dette. Dette er en utfordring som treffer Vestfold fylkeskommune når det gjelder kollektivtrafikken som ansvarsområde. Vestfold fylkeskommune må være med og sikre innføring av klimavennlig teknologi i kollektivtrafikken. Et av virkemidlene er å innarbeide miljøkrav i anbudsgrunnlagene. Det vises i den sammenheng til vedtak i Regionrådet for Buskerud, Telemark, Vestfold, sak 1/07. Her heter det: ”Regionrådet ber VKT innarbeide miljøkrav knyttet til reduserte utslipp, krav om CO₂ nøytralt drivstoff og drivstoffeffektivitet i sine avtaler mot transportørene.” Det vises også til Regionrådssak 69/06 om Gassdrevet kollektivtrafikk i BTV-regionen. Klimakrav til kollektivtrafikken må sees i sammenheng med kostnader, og konkurransen mellom kollektivtrafikk og privatbil. Generelt er det klimamessig viktig at kollektivtrafikken klarer å erobre markedsandeler fra privatbilen.

Når det gjelder kjøretøy og drivstoff er det av betydning, også pedagogisk jf. tiltak 1, at en ser på mulighetene fylkeskommunen som egen organisasjon har for å ta i bruk lavutslippskjøretøy, og bruke CO₂-nøytralt drivstoff.

Staten må se på sin finansiering av kollektivtrafikken som et bidrag både til innfasing av klimavennlig kjøretøyteknologi og til å påvirke reisemiddelvalg i klimagunstig retning.

Tiltak 5: Reduksjon av transportbehovet gjennom bedre planlegging

Lavutslippsutvalget tar opp muligheten for å redusere klimautslipp gjennom reduksjon og effektivisering av transportarbeidet, men peker samtidig på at det historisk har vist seg vanskelig å realisere dette potensialet. Dette siste er riktig, og ut fra Lavutslippsvalgets noe smale teknologiske tilnærming er det naturlig at utvalget gjør nokså lite ut av dette tiltaket. Administrasjonen vurderer det likevel slik at bedre samfunnsplanlegging, og da særlig på arealsiden, må være med i arbeidet med å utvikle verktøy for et mer klimavennlig Norge. Planleggingsverktøyene, særlig på regionalt nivå, må utvikles videre og brukes bedre enn i dag.

Gjennom sin rolle som regional utviklingsaktør og som høringsinstans til kommunale planer kan fylkeskommunen bidra til å redusere klimautslippene knyttet til transportarbeidet. Fylkesplanen, Fylkesdelplan for samordnet areal- og transportsystem samt Fylkesdelplan for etablering av kjøpesentre og sentrumsutvikling i Vestfold er pr i dag de viktigste knaggene for kommentarer og anbefalinger mht til dette. Disse kan brukes i en klimapolitisk sammenheng slik de foreligger i dag, og kan videreutvikles videre.

Når det gjelder effektivisering av transportarbeidet er utbygging av en infrastruktur som fremmer kollektivtrafikk viktig. Det vises i den sammenheng til at fylkeskommunen har et sterkt engasjement for utvikling av jernbanen i Vestfold.

Tiltak 7. Energieffektivisering i bygg gjennom strengere bygningsstandarder etc.

Strakstiltakene 7 (energieffektivisering) og 9 (offentlige innkjøp) er knyttet til dette. For Vestfold fylkeskommune gjelder dette primært det klimamessige ansvar vi tar for driften av egen bygningsmasse. Klimavennlig energibruk til oppvarming har fokus i de pågående skoleutbyggingsprosjektene, og det vil bli fremmet en egen sak om dette. Samtidig blir det sett på klimavennlige løsninger ved utfasing av gamle fyrkjeler. Det vises i den sammenheng til vedtatt styringsmål der det heter: "Fylkeskommunen vil legge vekt på energiøkonomisering og et miljøbevisst valg av energikilder i bygging og drift av fylkeskommunens egen bygningsmasse." Fylkeskommunen kan også påvirke i rollen som innkjøper av energi. I styringsmålet er det fastslått at avtale med energileverandør skal gjennomgås.

Tiltak 8. Overgang til Co2 nøytral oppvarming ved økt bruk av biomasse, solvarme, varmepumper og lignende

Strakstiltakene 6 (støtte til varmesystemer basert på biobrensel) og 8 (langsiktige støtteordninger) er relatert til dette.

Dette er en prioritert oppgave for Vestfold Energiforum. Som nevnt ovenfor vil Vestfold fylkeskommune videreføre og trappe opp innsatsen i dette partnerskapet. Det vil bli fremmet en egen sak om dette for fylkesutvalget. Satsingen på bioenergi har også relevans når fylkeskommunen skal velge egne oppvarmingsløsninger som er mest mulig klimavennlige.

I Fylkestinget 13. februar i år redegjorde fylkesordfører for flere av disse sakene i sitt svar på representanten Ivar Ramberg interpellasjon om klimaproblemet. Det vises til denne. Et av poengene var at en rekke klimarelaterte spørsmål som gjelder fylkeskommunens egen virksomhet bør taes opp i forbindelse med budsjettprosessen og utarbeidelse av styringsmål. Administrasjonen vil følge opp dette.

Administrasjonen har ingen øvrige merknader og viser til forslaget til uttalelse i innstillingen.